

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JIMENEZ, ABBY

Până la sfârșitul verii / Abby Jimenez ; trad. din lb. engleză:
Alexandru Botea. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-476-6

I. Botea, Alexandru (trad.)

821.111

ABBY JIMENEZ

Până la sfârșitul verii

Traducere din limba engleză de Alexandru Botea

Redactor: **Crenguța Nicolae**
Grafician copertă: **Teodora Savu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Just for the Summer

Copyright © 2024 by Abby Jimenez
Reading group guide copyright © 2024 by Abby Jimenez and
Hachette Book Group, Inc.
All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

CAPITOLUL 1

EMMA

— Ai văzut asta?

Cea mai bună prietenă a mea și-a întors telefonul spre mine ca să văd la ce se referă. O pagină de pe Reddit din categoria „Oare sunt un ticălos?”.

Eram la cantina spitalului, în pauza de prânz.

— Ce e? am întrebat, în timp ce puneam ketchup pe cartofi.

— Citește și o să vezi, a zis. Îți trimit linkul.

L-a tastat pe ecran și, în secunda următoare, l-am primit în bara de notificări.

Mi-am luat ceaiul cu gheață, mi-am așezat paiul între dinți și am început să citesc. La al doilea paragraf am căscat ochii.

— Dumnezeu... am șoptit.

— *Nu-i așa?* Și eu care credeam că ești singura cu „norocul” ăsta.

— E o binecuvântare, am zis. Nu pentru *mine*, dar măcar foștii mei sunt fericiți.

Am mai luat o gură de ceai și am continuat să citesc. Când am terminat, am pus telefonul pe masă.

— Nu el e ticălosul.

— De acord, a zis prietena mea. Ai văzut panoul ăla publicitar?

— Nu.

— L-am căutat pe Google. Uite.

Mi-a arătat din nou ecranul și am râs atât de tare, că era să mă înec.

- Săracul de el.
- Eu nu ți-aș face niciodată una ca asta, a zis Maddy.
- Sper că nu. N-aș putea trăi fără tine.

A zămbit și a luat o mușcătură din șaorma ei vegetariană.

— E straniu că aveți amândoi chestia asta, a zis după ce a înghițit. Toți foștii tăi au plecat fericiți spre o lume mai bună.

— Ha! Mă întreb la câte nunți a fost nevoit să meargă, am zis, scoțând feliiile de castraveci murăți din sendvișul meu cu pui și punându-le în farfuria ei.

A dat din cap spre telefonul meu.

- Ar trebui să-l întreb.
- Să-i scriu?

A ridicat din umeri.

— De ce nu? Băieții adoră când fetele le dau mesaje. Vorbesc serios. Scrie-i. Să iei prânzul e plictisitor. Măcar așa am avea ceva de făcut.

Am oftat.

— În regulă. *Un singur* mesaj.

Mi-am șters degetele cu un șervețel, am luat telefonul și am deschis secțiunea de mesaje de pe Reddit.

Numele lui de utilizator era just_in_267. Mă întrebam dacă îl cheamă Justin. Al meu era Emma16_dilemma. Îl aveam din clasa a zecea. Poate ar fi cazul să-l schimb.

Am început să tastez:

Am aceeași problemă ca tine. Mi s-a întâmplat de șapte ori în ultimii patru ani. Toți foștii mei și-au pus pirostriile la mai puțin de jumate de an de când s-au despărțit de mine. Și pe tine te invită la nunțile lor? Eu am fost domnișoară de onoare de trei ori. 😊

L-am trimis.

— Gata. Am trimis mesaj unui străin.

Mi-am pus telefonul pe masă.

— Parcă ar fi ceva ce ar face mama.

Maddy a pufnit.

— Dacă Amber ar fi fost în locul tău, și-ar fi dat toți banii de chirie pe o clarvăzătoare care îți pictează cumva sufletul-pereche și îți trimite apoi același portret pe care îl trimite tuturor clienților ei. *Fix asta* ar face Amber.

N-am râs. Era prea adevărat ca să fie amuzant.

Mi-a sunat telefonul.

— Tocmai mi-a răspuns tipul de pe Reddit, am spus.

Maddy s-a oprit cu șaorma la jumătatea drumului dintre masă și gură.

— Și ce-a zis?

Am apăsat pe mesaj.

Justin: *Scuză-mă dacă greșesc, dar ești cumva o jurnalistă care vrea să scrie un articol despre postarea de pe Reddit și încearcă să afle cine sunt? Trebuie să-mi spui. E ca în cazul polițiștilor sub acoperire care sunt întrebați dacă sunt sau nu polițiști, iar ei nu au voie să mintă.*

Am râs.

— Ce? a întrebat Maddy.

— Crede că sunt o jurnalistă care încearcă să afle cine e.

— E contactat des de jurnaliști?

— Se pare că da.

Am început să tastez.

Eu: *Nu sunt jurnalistă.*

Justin: *Fix asta ar spune o jurnalistă sub acoperire.*

Am clătinat din cap, zâmbind.

Eu: Sunt asistență medicală.

Mi-a trimis un emoji care mijeste bănuitor ochii.

Mi-a venit o idee.

Eu: Zi-mi câte degete să țin ridicate.

Au trecut câteva secunde.

Justin: Patru.

— Maddy, fă-mi o poză.

A căscat ochii la mine.

— Chiar vrei să-i trimiți o poză tipului ăstuia?

— Da. De ce nu?

— Ăăă, pentru că e posibil să fie un criminal în serie?

— Un criminal în serie cu simțul umorului care are prieteni de o viață întreagă, a adoptat un câine și se înțelege bine cu mama lui? am întrebat, pasându-i telefonul. Cu ce diferă asta de pozele pe care le-ar fi văzut dacă m-ar fi întâlnit pe Tinder? Și oricum plecăm în Hawaii în câteva săptămâni. El e în Minnesota. Chiar dacă ar afla cine sunt, n-ar avea cum să mă găsească.

— Dar dacă e un tip dubios care nu folosește ață dentară și care acum obține o poză cu tine pe care să se masturbeze?

Am dat ochii peste cap.

— Uf, termină.

Mi-am plecat capul într-o parte ca să-mi las codița să cadă peste umăr și am ridicat patru degete. Maddy nu părea deloc încântată, dar mi-a făcut poza și mi-a înapoiat telefonul.

Eram în halat și aveam ecusonul prins de buzunar. Am deschis funcția de editare a pozelor din galerie, am mâzgălit peste informațiile personale de pe ecuson și i-am trimis poza.

Eu: Sunt la muncă. Crezi că jurnaliștii se îmbracă în halat? Și de câte ori te-au păcălit jurnaliștii pretinzând că sunt altcineva?

Justin: Doar săptămâna asta sau în total?

I-am trimis un emoji care râde.

Justin: Acum că am stabilit că ești cine susții că ești, o să-ți răspund la întrebare. Am fost invitat o singură dată la nunta cuiva care a beneficiat de norocul meu. Mireasa m-a numit cavaler de onoare, iar nunta a fost cu tematică Beetlejuice.

Am izbucnit în râs și i-am citit mesajul lui Maddy.

— Nu-l cred până nu văd poze de la nuntă, a zis Maddy.

Am tastat: *Nu te cred până nu văd poze de la nuntă.* 😊

Am pus telefonul pe masă.

— Ai dreptate. Chiar e amuzant.

— Mereu am idei bune, a zis Maddy.

Aproape îmi terminasem sendvișul când am primit o notificare.

— Tocmai mi-a răspuns, am zis. Și a trimis o poză.

Maddy a sărit de pe scaun și a venit în spatele meu.

Când am dat click pe poză, am început să râd în hohote. Mirii erau costumați în Beetlejuice și Lydia, în rochia ei roșie de mireasă din film. Domnișoara de onoare și cavalerul de onoare erau îmbrăcați ca soții Maitland la începutul filmului, când îi speriau pe noii locatari cu fețele lor înfricoșătoare. El avea un nas conic, lunguiet și ochii mari, bulbucăți. I-am trimis o serie de emoticoane care râd.

— Ai dreptate, *chiar* are simțul umorului, a zis Maddy.

Mi-am plecat capul într-o parte.

— Păcat că nu-i văd fața.

— Trimite-mi poza.

— De ce?

— O s-o caut online.

— Bună idee. OK, stai puțin.

I-am trimis poza. S-a așezat înapoi pe scaun și a început să tasteze rapid pe telefonul ei, iar eu am continuat să-mi înfulec sendvișul.

— L-am găsit, a zis Maddy după vreo patruzeci și cinci de secunde.

Am căscat ochii.

— Așa repede???

— FBI ar trebui să angajeze mai multe femei. Suntem detectivă înnăscute. Am găsit poza pe Instagramul lui. Clar e el – se vede panoul publicitar în spate. Îți trimit linkul.

Mi-a piuit telefonul când am primit mesajul de la Maddy, dar am ezitat.

— Stai. Oare ar trebui să ne uităm pe profilul lui? Simt că-i încălcăm intimitatea...

Maddy mi-a aruncat o privire piezișă din spatele telefonului ei.

— Când bărbații vor înceta să agreseze femei pe internet, vom înceta și noi să-i mai verificăm pe ascuns ca să ne asigurăm că sunt OK. Și oricum, dacă voia intimitate, își trecea contul pe *privat*.

Am încuviințat ușor din cap.

— OK. Bun argument.

Am deschis linkul și am început să ne uităm la pozele lui, fiecare pe telefonul ei. Avea păr șaten și ochi căprui. Era proaspăt ras. Ten alb, cu gropițe. Un zâmbet plin de canoare, bine făcut – și chiar era *drăguț*. Superdrăguț.

— Vezi și tu ce vād și eu? a zis Maddy. Tipul ăsta *cu siguranță* folosește ață dentară.

— Dumnezeule, câinele!

Maddy a icnit.

— Uau. Chiar e urât. Arată ca un gargui pitic.

Mi-am plecat capul într-o parte.

— Nu știi... e așa de urât că e aproape adorabil.

Cățelul ăsta cafeniu avea blana ciufulită, urechile lăsate, botul turtit și părea că se încruntă când se uită la tine. Ochișorii umezi îi ieșeau puțin din orbite. În poză, Justin îl ținea în brațe și zâmbea ca un copil andru care tocmai primise de Crăciun cadoul visurilor sale. Sub poză scria: *Câinele Brad are limbrici, dar măcar nu a fugit cu chiria*.

— Brad? am întrebat, ridicând privirea. Credeam că pe prietenul lui îl cheamă Chad.

— Probabil a schimbat numele ca să le protejeze intimitatea. E de bun-simț. Ai văzut comentariile? Uită-te și tu.

Am intrat în secțiunea de comentarii. Era plină de emoticoane care râdeau. Cineva pe nume Faith a comentat: „Pe bune, Justin? Nu-mi vine să cred.” Iar un tip pe nume Brad a scris: „Data viitoare când vin pe la tine, îți fur vergeaua de la jaluzele.”

Râdeam cu telefonul în mână.

— Uită-te și tu la fața câinelui, a zis Maddy.

— Ce-i cu el?

— Pare relaxat în preajma lui. Mereu iau seama animalelor de companie care apar în poze ca să aflu mai multe despre oameni. Adică îmi dau seama imediat când cineva se pozează cu câinele altcuiva pentru poza de profil. Dar câinele ăsta are o față care îți spune „Bun... nu știi cine ești, dar e în regulă.” Uită-te mai jos. Uită-te la poza în care stă pe canapea.

Era o poză cu Justin stând pe canapea. De o parte ținea în brațe o fetiță care dormea ghemuită pe pieptul lui. De cealaltă parte, câinele dormea cu boticul sprijinit de coapsa lui. Poza era adorabilă.

— Câinele ăla are încredere în el, a zis Maddy. Și e un câine adoptat, ceea ce spune multe despre el. De obicei, câinii adoptați sunt agitați și speriați până și de propria umbră.

A tăcut o clipă și a continuat să se uite la pozele lui.

— Dă mai jos, a zis apoi. Vezi panoul publicitar.

Am dat mai jos și am găsit poza. Faimosul panou publicitar. Justin nu glumise – era penibil rău. Știam deja cum arată după ce îl căutase Maddy pe Google, dar văzut din interiorul apartamentului era cu totul altceva. Acoperea tot geamul.

— Vai de mine. Justin clar nu e un ticălos. E prea *mult* chiar și pentru el.

Făcuse poza din bucătărie, ca să prindă în cadru toată priveliștea. Ca majoritatea garsonierelor, avea o singură ușă glisantă din sticlă care separa dormitorul de restul imobilului și tot ce vedeai dincolo de ea era imaginea unui bărbat cu barbă îmbrăcat în rege, la vreo patruzeci și ceva de ani, care stă aplecat deasupra unui vas de toaletă cu un desfundențor în mână.

— Are cadru la pat, a zis Maddy.

— Așa, și?

— E un semn bun. Cu cât patul e mai aproape de podea, cu atât tipul e mai dubios. Toți bărbații care își uită, chipurile, portofelul acasă la prima întâlnire dorm pe canapea sau direct pe o saltea întinsă pe jos. Eu le cer poze cu patul înainte să mă văd cu ei. Și le scad puncte dacă folosesc saci de dormit pe post de pilotă, *chiar* dacă au tăble.

— De ce?

— Pentru că nimic nu strigă „podea” mai tare decât un sac de dormit?

— Și dacă are pat supraetajat?

— Asta e *singura* situație în care teoria mea nu se aplică, dar și motivul pentru care le cer poze cu dormitorul înainte să mă văd cu ei.

— Mă omori.

Am mărit poza și m-am uitat la restul camerei. Avea patul făcut. O pilotă bej întinsă pe el. Un birou ordonat cu un

calculator sofisticat pe el: trei monitoare mari, tastatură și un mouse wireless. Lângă birou avea un pătuț pentru câinele lui și o plantă în colțul camerei. Avea și tablouri agățate pe pereți. Era un apartament drăguț – asta dacă nu luam în calcul priveliștea. E clar că era ordonat și avea gusturi bune.

M-am uitat la restul pozelor. În niciuna nu apărea cu vreo iubită. Dar avea unele cu niște oameni care păreau a fi membri ai familiei sale – un adolescent de vreo cincisprezece ani care semăna cu el și avea aceleași gropițe. O fată de vreo unsprezece sau doisprezece ani și o alta mai mică ce nu părea să aibă mai mult de cinci ani și pe care am recunoscut-o ca fiind aceeași fată care dormea lângă el pe canapea. În câteva poze etichetase o femeie despre care am presupus că ar fi mama lui. Am intrat pe profilul ei, dar era privat.

— L-am găsit pe LinkedIn, a zis Maddy. Îl cheamă Justin Dahl. E inginer software.

A tăcut câteva secunde.

— Tatăl lui a murit în urmă cu câțiva ani. Tocmai am găsit necrologul. Da, clar e el. Apar aceiași copii ca în pozele de pe Instagram. Are trei frați: Alex, Chelsea și Sarah.

— Cum a murit tatăl lui? am întrebat.

— Spune doar că moartea lui a fost „neașteptată”. Avea patruzeci și cinci de ani. Hm... Stai să verific și registrul infractorilor sexuali.

A tastat preț de un minut.

— E curat.

A lăsat telefonul pe masă și a continuat să-și mănânce șaorma.

— Nu văd nimic în neregulă cu el, în afară de faptul că are un nume care începe cu „J”. Bărbații ale căror nume încep cu „J” sunt printre *cei mai răi*. I-am dat cerere de urmărire de pe contul meu secundar ca să-l supraveghez. Așa că poți să continui.

I-am aruncat o privire amuzată.